

CHARLOTTE
AL-KHALILI

MISTÄ
KUKAAN
EI ETSI

DOCENDO

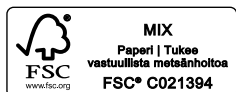
**CHARLOTTE
AL-KHALILI**

**MISTÄ
KUKAAN
EI ETSI**

suomentanut Anu Koivunen

DOCENDO

Charlotte al-Khalilin aiemmat suomennokset:
Vastapyörre 2024
Kun kaikki on ohi 2025

1. painos

Suomennoksen copyright © Anu Koivunen ja Docendo 2026

Copyright © Charlotte Al-Khalili 2025 by Agreement with Grand Agency

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Ruotsinkielinen alkuteos

Där ingen letar

Kansi: Miroslav Šokčić

Taitto: Noora Ohvo

ISBN 978-952-850-139-8

Painopaikka EU

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Prologi

Katuvalo välkkyi, uhkasi sammua. Nainen odotti pimeässä kerhotalon päädyssä, hytisi vaikka ilma oli leppeä. Tänä yönä totuus tulisi julki. Sen jälkeen ei olisi paluuta.

Miehen pitäisi tulla aivan kohta, mutta tämä oli kuulostanut puhelimesta humalaiselta, eikä silloin kannattaisi ajaa. Oliko jotain sattunut? Sormet täristen nainen avasi puhelimen. Ei uusia viestejä edellisen vilkaisun jälkeen. Kello oli 1.12. Yksi, yksi, kaksi, niin kuin hätänumero. Oliko se huono enne?

Pane silmät kiinni, äidillä oli tapana sanoa. Silloin ei niin pelota. Nainen sulki silmänsä, päästi yön äänet lähemmäksi. Katuvalon kuolinkamppailun sähköinen surina. Puunlehtien kuiva rapina. Moottoritiellä kiitävän ambulanssin sireenit.

Hän avasi silmät, ajatteli että hän oli elämänsä aikana ummistanut silmänsä riittävän monta kertaa. Siksi hän oli livahtanut tapaamiseen, joka muuttaisi kaiken. Mutta mies oli myöhässä, ei ehkä ymmärtänyt miten tärkeää tämä oli. Nainen potkaisi laiskasti pikkukiveä ja katseli, kuinka se poukkoili ajoradan yli, mutta silloin etäinen ääni sai hänet jähmettymään. Oliko se auto? Hermostus valtasi hänet, ja hän kiersi nurkan taakse piiloon.

Nyt. Moottorin jyrinä, erilainen kuin yhdenkään toisen auton. Hän kurkisti nurkan takaa ja näki valot, kaksi nälkäistä valopalloa, jotka valaisivat kadun ja lähestyivät urheilukenttää. Äkkiä suuta kuivasi, ja hän tajusi unohtaneensa, mitä oli aikonut sanoa. Hetki oli kuitenkin nyt tullut, ja auto pysähtyi. Nainen odotti, hän astuisi näkyviin vasta sitten, kun mies nousisi autosta.

Auto ei pysähtynyt. Se mateli ohi ja lisäsi sitten vauhtia hieman. Ehkä häntä ei ollut huomattu, ehkä mies arveli, että hän oli kyllästynyt odottamaan ja lähtenyt kotiin. Pitäisiköhän hänen soittaa, pyytää tulemaan takaisin? Jokin tuntui olevan vialla. Hän oli kuvitellut kohtaamisen niin monta kertaa, miettinyt vaihtoehtoisia tapahtumakulkuja. Miten mies reagoisi tajutessaan, kuka hän oli ja mikä hänen salaisuutensa oli. Kohtaaminen oli tärkeä, eikä sitä saanut pilata sopimalla tapaaminen häthätää hetkeen, kun mies oli humalassa ja tuohduksissa.

Nainen pani puhelimen taskuun ja antoi auton mennä. Tänä yönä tapaamista ei tulisi, se oli ollut huono ajatus. Tuntui helpottavalta luovuttaa, se oli kuin keino saada tilanne jälleen hallintaan. Hän oli juuri kääntymässä takaisin kotiin, kun hän näki auton hidastavan koulun nurkalla. Sydän kurkussa hakaten hän kyykistyi jätessäiliön taakse ja seurasi, kun auto kääntyi ja ajoi hitaasti kohti.

Mies pysähtyi juuri ennen kerhotaloa mutta jätti moottorin tyhjäkäynnille. Epäröiden nainen siirtyi välkkyvän katuvalon alle ja heilautti kättään. Mitään ei tapahtunut, mies ei vaikuttanut huomaavan häntä. Rohkeudesta yllättyneenä nainen astui auton valoihin ja viittilöi miestä nousemaan autosta. Tuuli tarttui hänen hiuksiinsa, heitti ne kasvoille, ja nyt sydän suorastaan takoi.

Mies väläytti kiukkuisesti pitkiä valoja. Vaistomaisesti

nainen puristi silmänsä kiinni ja painoi päänsä. Kirkkaat läikät korvensivat hänen häikäistyneessä näkökentässään. Älä ole hölmö, hän olisi halunnut sanoa, sekä miehelle että itselleen.

Ennen kuin hän ehti reagoida, kaikki tapahtui kerralla. Moottorin ärjyntä, isku joka vei jalat alta, ilmavirta hänen sinkoutuessaan kohti tuulilasia. Sitten jarrujen kirskunta, ja silmänräpäystä myöhemmin hän oli paiskautunut maahan.

Tokkuraisena hän tuijotti ylös kohti katuvaloa. Välkkyvä valo sai hänet voimaan pahoin. Jossakin kaukaisuudessa auto kaasutti, pidätellyt hevosvoimat saivat asfaltin värise-mään. Hän hapuili käsillään yrittäen ymmärtää, mitä oli tapahtunut, mutta ainoa ajatus oli päästä pois tieltä.

Hän painoi jalan vasten maata, mutta kun hän yritti ponnistaa, kipu räjähti. Se sai hänet huutamaan, mutta huuto katosi kaasuttavan moottorin jyrinään. Häikäisevät ajovalot olivat viimeinen havainto sekuntia ennen kuin ne nielaisivat hänet.

Syyttäjäkamarin ovi päästi avautuessaan matalan murinan, mutta Olivia Oldenheim odotti hetken ennen kuin rullasi kynnyksen yli. Vielä viimeisen kerran hän varmisti, että hiukset peittivät kasvojen kärsineemmän puoliskon, ja oikaisi jalantynkää peittävää huopaa. Takana oli kaksi leikkausta ja pitkä kuntoutusjakso saksalaisklinikalla, ja tuntui kuin olisi kulunut ikuisuus siitä, kun hän viimeksi oli ollut töissä. Nyt kesä kuitenkin oli väistämättä ohi.

Syyskuun aurinko porotti vastaanoton ikkunoihin, teki ilman painostavaksi. Hänen edessään oli odottamaton vastaanottokomitea. Syyttäjä Ebba Grip seisoi selin Oliviaan ja jutteli tiskin takana istuvan Anetten kanssa. Olivian huonetoveri William selasi kansiota paidanhihat käärittyinä asiakirjakaapin edessä. Samassa Anette huomasi Olivian.

”Katsokaahan, kuka se sieltä tulee”, hän sanoi käheällä äänellään. Hän oli leikannut tukkansa ja värjännyt sen tummanruskeaksi, ja Olivian oli pakko myöntää, että se näytti hyvältä.

William vilkutti, ja Ebba kääntyi ympäri. ”Hei vaan. Tervetuloa takaisin.”

Anette pinnisti kasvoilleen väkinäisen hymyn. Olivia tiesi syyn. Siitä lähtien kun hän oli aloittanut työt syyttäjä-

kamarissa, Anette oli laukonut myrkyllisiä kommentteja siitä, miten työpaikka oli pyörätuolin ansiota.

”Lomakalenterin mukaan sinun olisi pitänyt aloittaa eilen”, hän sanoi ja lehyytteli vihkolla kasvojaan. Tapan-
sa mukaan hän kuulosti huolehtivalta ja ystävälliseltä, kun paikalla oli muita, ja vain Olivia erotti ääneen lausumattoman syytöksen.

”Münchenissä oli kuljetusalan lakko”, Olivia vastasi. ”Lentoni peruttiin. Eikö Richard kertonut?”

”Hän kai unohti. Olsit lähettänyt minulle sähköpostia. Minun pitäisi aina saada tieto.”

”Selvisimme silti”, William mutisi ja vilkaisi Oliviaa huvittuneen näköisenä.

Ebba hymyili tyynnyttelevästi. ”Onneksi meillä on nyt täysi miehitys. Väkivalta-aalto ei heikennyt kesäksi.”

Olivia oli seurannut uutisia, lukenut otsikot räjähdyksistä eri puolilla Tukholmaa ja kivien heittelystä Bockstassa, joka oli Oikeuskeskusta eniten työllistäviä lähiöitä. Epäilemättä Olivia saisi syksyn aikana hoidettavakseen jotkin näistä.

Käytävää pitkin paikalle kipitti lyhyillä jaloillaan Richard Bielke. Syyttäjistä Olivia työskenteli eniten hänen kanssaan. He olivat epäsuhtainen tutkapari, mutta juuri erilaisuutensa ansiosta he olivat onnistuneet yhdessä.

”Kappas, onko teillä täällä juorukerho?” Richard kysyi iloisesti.

Ebba mutristi suutaan. ”Osastopalaveri alkaa viiden minuutin päästä. Kai sinä olet tulossa?”

”En tällä viikolla”, Richard vastasi ja nyökkäsi Olivialle. ”Tervetuloa. Kolmoskerroksessa on odottamassa kiireellisen juttu.”

”Milloin edes olet viimeksi käynyt osastopalaverissa?” Anette kysyi terävään sävyyn.

Richard oli miettivinä. ”Ennen kuin tajusin, että ne pystyy korvaamaan sähköpostiviestillä.”

”Oli virhe lopettaa palaveritarjoilut”, William vahvisti. ”Osastopalavereissa ei ole kenenkään mielestä enää mitään järkeä.”

”Voin järjestää ensi viikoksi pullaa”, Anette aloitti, mutta Richard keskeytti hänet.

”Järjestä puheen ollen, olen huomenna iltapäivällä pois. Olen menossa tv-kuvauksiin, *Jägerin vieraisiin*.”

Jos Richard oli odottanut hurraa-huutoja ja taputuksia olalle, hän oli valinnut väärän yleisön. Anetten silmät kapeenivat.

”Eikö se tule lauantaisin?”

”Parhaaseen katseluaikaan”, Richard vahvisti. ”Se kuvataan huomenna.”

”Oletko saanut vahvistuksen viestintäosastolta?” Ebba kysyi vaikuttamatta lainkaan ihastuneelta.

”Totta kai”, Richard vastasi, selvästikin valehdellen. ”Nyt meidän pitää mennä.”

Hän piti ovea auki Olivialle, ja he lähtivät yhdessä hissien suuntaan.

”Pidetäänkö osastopalaverit jatkossa tv-sohvalla?” Anette huusi perään ennen kuin ovi sulkeutui. Olivia huokaisi mielessään. Vaikka Anettella oli uusi kampa, asenne oli sama kuin ennenkin.

Richard mulkaisi olkansa yli.

”Varsinainen marisija. *Oletko saanut vahvistuksen viestintäosastolta?*” Hän matki Ebbaa typerän kimeällä äänellä.

”Ebba on vain kateellinen”, Olivia vastasi lepytelläkseen.

Richard hymyili tyytyväisenä. ”Minulle tulee Instagramissa joka viikko satoja uusia seuraajia. Tuolla marisijalla ei ole edes tilii.”

Hissin ovi avautui. Richard meni hissiin ensin, Olivia rullasi perässä. ”En tiennytäkään, että olet aktiivinen somessa.”

”Aloitin nyt kesällä. Olen jo nyt mennyt viraaliksi”, Richard vastasi ja painoi näppärästi numeroa kolme.

Olivia ei mielellään ryhtynyt valmistautumatta uusiin asioihin.

”Mitä me rikososastolla teemme, muuta kuin lintsaamme omasta kokouksesta?”

”Törkeä huumausainerikos, jos onnistumme paikallistamaan kadoksissa olevan erän.”

Olivia ei ymmärtänyt, miksi Richard oli niin innoissaan, sillä yleensä tämä otti hänen poissa ollessaan vain pikkujuttuja. Hissi hidasti, ja Olivia painoi kiireesti selkänsä kumaraan. Tuntui oudolta tehdä itsestä huomaamaton. Saksassa hän oli liikkunut selkä suorana, tavalla joka olisi hämmästyttänyt työkavereita.

Nyt hän istui jälleen pyörätuolissa ja pujotteli rikososton ruuhkaisella käytävällä eteenpäin. Hän yritti pysytellä Richardin vauhdissa mutta joutui väistämään arkistolaatikoita, joiden kylkeen oli tussilla kirjoitettu tapausnumerot. Erään työhuoneen kohdalla hän hidasti ja kurkisti sisään. Työpöytien ääressä istui pari tutkijaa, mutta kumpikaan heistä ei ollut Oskar Viklund. Ehkä hän oli muuttanut takaisin Göteborgiin. Se tekisi hyvää Olivian yöunille.

Richard kääntyi. ”Ketä sinä etsit?”

”En ketään”, Olivia valehteli. ”Minne me olemme menossa?”

”Poliisipäällikön uusimman mainoskasvon juttusille”, Richard vastasi ja koputti käytävän päässä olevaan suljetuun oveen. ”Erikoistunut jengirikollisuuteen.”

Hän oli juuri aikeissa koputtaa uudelleen, kun oven avasi kuusissakymmenissä oleva kaljupäinen mies. Olivia oli nähnyt hänet Oikeuskeskuksessa, mutta ei tiennyt, kuka mies oli. Kasvot olivat ahavoituneet, ja tummansininen neulepusero kiristi jäntevän rintakehän kohdalta. Ryhti oli sotilaallinen, ja vaikka mies ei ollut nuori, hän vaikutti vahvalta. Kädessään hänellä oli tyhjä muki, jossa oli poliisin tunnus.

”Hetkinen”, hän sanoi Richardille. ”Joko olette saaneet kahvia? Olen ollut jalkeilla kukonpierusta asti.”

”Ei kiitos, jätämme väliin”, Richard vastasi. Kun mies häipyi kahvihuoneen suuntaan, Richard meni työhuoneeseen ja siirsi yhden vierastuoleista pois Olivian tieltä.

”Tällä osastolla on juomakelvotonta kahvia”, hän sanoi.

Olivialle kahvi olisi kelvannut, mutta hän kuitenkin siirtyi pöydän ääreen ja nosti tietokoneen kannen. Hän ei ollut kesän aikana käynnistänyt konetta ja huomasi akun tyhjentyneen melkein kokonaan. Näytölle tuli salasanaikkuna. Hän työnsi henkilökortin lukijaan, asetti sormet näppäimistölle mutta pysähtyi siihen. Salasana oli pyyhkiytynyt hänen muististaan. Richard nojautui lähemmäksi.

”Anna sen olla. Meidän palvelimellemme eikä muuallekaan saa jäädä mitään digitaalista jälkeä.”

Olivia käänsi katseensa näytöstä. ”Mitä sille huumausaineerälle tapahtui?”

”Se on ollut kadoksissa joulusta asti. Hollantilaisesta puutarhatukusta oli tulossa Ruotsiin satoja kiloja marihuanaa ja amfetamiinia kukkamultasäkeissä. Tulli pysäytti kaikki epäilyttävät rekat löytämättä mitään, mutta nyt eräs lähteemme sanoo, että kama on täällä ja odottaa siirtoa Bockstaan tyhjään kerrostalovarastoon.”

”Bocksta Ring -nimiseen taloon”, täydensi kaljupäinen

mies, joka palasi mukanaan höyryävä kahvi. ”Se paikka tirisee roskasakkia kuin uppopaistettu munkki rasvaa.”

”Sinähän sen tiedät, tunnet vanhat korttelisi”, Richard vastasi ja katsoi Oliviaa. ”Hän on ollut siellä poliisipäällikönä.”

”Minut tunnettiin nimellä Mister Bocksta”, mies sanoi ja istuutui työpöydän taakse. ”Kunnes meidät keskitettiin, mitä päättäjät saivat sittemmin katua. En kuitenkaan valita.” Mies vilkaisi Oliviaa. ”Kuka meillä tässä on? Sihteeri vai...?” Hän pyyhkäisi kaljuaan, aivan kuin olisi toivonut siinä kasvavan edelleen tukkaa.

Minä olen menettänyt toisen jalkani, sinä hiuksesi, Olivia ajatteli. Meissä on se ero, etten kuvittele sinun menetyksesi olevan pääsi sisällä.

Richard naurahti pahoittelevasti. ”Tässä on Olivia, joka avustaa minua tässä jutussa.”

Olivia olisi mielellään lisännyt olevansa valmistelujuristi, mutta hän päätti pysyä hiljaa.

Mies pyyhkäisi kaljuaan vielä uudelleen. ”Selvä”, hän sanoi. ”Minä olen Staffan Tanner, johdan tämän poliisi-alueen tiedonantajatoimintaa.”

Tärkeilijä, Olivia ajatteli. Mutta jos kyse oli salaisen tietolähteen toimittamista havainnoista, oli ymmärrettävää, miksi keskustelu oli niin salamyhkäinen.

”Hetki alkajaisiksi voin kertoa, että kellariin asennettiin eilen illalla kamerat”, Tanner aloitti. ”Kolme kappaletta. Lisäksi varaston sisältö on käyty läpi. Erityisesti meitä kiinnostivat erinäiset merkkitakit ja -laukut, joiden epäilemme olevan huumerahoilla hankittuja.”

Mies kuvaili, mitä kaikkea varastosta oli löydetty, ja aikansa kuluksi Olivia käänsi huomionsa takaisin näytön salasanaikkunaan. Salasana vaihtui kolmen kuukauden

välein, edellisen kerran se oli vaihtunut juuri ennen kuin hän oli lähtenyt Saksaan. Yleensä hän yhdisti vuosiluvun ja sanan, joka merkitsi hänelle jotain, joten hän kokeili summassa. *StellaMarina*, ravintola jossa hän kävi salaa syömässä käräjäoikeuden tuomarin Valter Söderbergin kanssa. Väärä salasana, näytöllä luki punaisella. *HelixHoldings*, isän vanha yhtiö. Väärä salasana, taas. *Djäknen_kansallispuisto*, viime vuonna ratkaisematta jääneen murhan tapahtumapaikka. Oliko uhriksi joutunutta naista tunnistettu? Olivia ei tiennyt mutta painoi kuitenkin Enter-painiketta. Tällä kertaa teksti ei ollut punainen vaan musta. *Tietokone on lukittu. Ota yhteyttä it-tukeen.*

Olivia läimäytti kannen kiinni.

”Viimeisenä muttei vähäisimpänä”, Tanner jatkoi. ”Puutarhatonttu, korkeus noin kuusikymmentä senttiä. Ei varmaankaan erityisen arvokas, mutta selvitetään, liittyykö johonkin viime aikoina tapahtuneeseen murto-varkauteen mitään tonttua.”

Hän avasi näytölle jotain ja käänsi tietokoneen heitä kohti. Kuvassa oli valkopartainen tonttu, jolla oli teevadin kokoiset silmät. Se nökötti parin muuttolaatikon päällä lyhty toisessa kädessään, posket luonnottoman hehkuvina ja huulillaan pirullinen virnistys.

Olivia tukahdutti haukotuksen. Hän ei nyt oikein jaksanut kiinnostua tontuista, ei varastosta löytyneestä eikä vastapäästä istuvasta.

”Tuollaisten myynti pitäisi kieltää”, Richard sanoi ja värähti inhosta.

”Nimesimme jutun Operaatio Keskitalveksi”, Tanner sanoi.

”Operaatio Keskitalvi”, Richard toisti, ja Olivia arveli hänen arvioivan, miten hyvin nimi toimisi sosiaalisessa

mediassa. ”Tällä vauhdilla on kevät ja kesä, ennen kuin saamme aikaan tulosta.”

”Bertilin mukaan se tyyppi, jonka piti kuljettaa huumeeet Bockstaan, on joutunut hankaluuksiin. Joko hän istuu lusimassa jostakin toisesta jutusta tai sitten hän on häipynyt.”

Olivia ilmeili Richardille nimen Bertil, ja Richard muodosti huulillaan sanat *tietolähteen peitenimi*.

”Meikäläiset tapasivat Bertilin sunnuntaina”, Tanner jatkoi. ”Bertil kertoi, että huumeeet toimitettaisiin heti, kun uusi kuriiri löytyisi.”

Richard rummutti sormillaan pöytää. ”Minua huolestuttaa, että kaikki tämä perustuu yhden ainoan tietolähteen sanomisille. Voiko Bertiliin oikeasti luottaa?”

Tanner näytti lähestulkoon närkästyneeltä. ”Minä henkilökohtaisesti värväsin hänet. Ja vaikka hän on melko uusi, hänestä on ollut meille hyötyä.”

”Toki, mutta tarvitsemme silti sen henkilön nimen, jolle huumelasti on menossa”, Richard intti.

”Ei Itä-Bockstassa ole kovin monta mahdollista pahista, Bertilin antamien tietojen mukaan”, Tanner vastasi ja avasi näytölle uuden kuvan. Pyörätuoli nitisi, kun Olivia kurottui lähemmäksi katsomaan. Kuva oli organisaatiokaavio. Ylimpänä oli päälle rastitut kuvat jengipomoista Addesta ja SuperMariosta, jotka tunnettiin Oikeuskeskuksessa oikein hyvin. Viime kuukaudet he olivat istuneet tuomiota murhasta.

Heidän alapuolellaan oli lisää kuvia. Myös osa niistä oli rastittu yli, vankilassa tai kuolleet. Yksi jäljellä olevista herätti Oliiviassa kuumotuksen. *Dilman Saleh*. Mies tuijotti kuvasta ivallisena, kaulallaan goottilaisin kirjaimin tatuoitu nimi ”Bocksta”.

Kuva palautti Olivian vuoden verran ajassa taaksepäin. Hän oli silloin kuulustellut Dilmanin avovaimoa Aishaa, joka oli antanut murhasta epäillylle puolisolleen kyseenalaisen alibin. Kuulustelussa Olivialle oli valjennut, että nainen oli lähisuhdeväkivallan uhri, mutta siitä huolimatta tämä ei ollut valmis paljastamaan puolisoaan. Tuolloin Dilman Saleh oli ollut vain yksi monista Bockstan sotureista, nyt hän vaikutti nousseen arvojärjestyksessä.

Olivia osoitti kuvaa välittämättä vähääkään, että näyttöle jäi sormenjälki. ”Mikä Dilman Salehin rooli on tässä?”

Ensimmäistä kertaa koko aikana hän avasi suunsa, ja Tanner katsoi häntä yllättyneenä.

”Se ei ole tiedossa”, Tanner vastasi. ”Tiedämme, että hän on varovainen. Käyttää alempiaan, jotka vuorostaan värväävät alaikäisiä hoitamaan hommat. Yritimme viime kesänä kuunnella hänen puhelintaan.”

Olivia muisti, miten Aishan ruumis oli löydetty avannosta Bockstavikenistä. Jälleen kerran Dilman oli päässyt pinteestä. Jos Dilman oli sekaantunut Keskitälveen, rangaistuksena voisi olla muutaman vuoden vankeustuomio törkeästä huumausainerikoksesta sillä edellytyksellä, että tiedonantajan kertoma piti paikkansa. ”Miten Bertil ja Dilman Saleh tuntevat toisensa?”

”Se on luottamuksellista tietoa”, Tanner vastasi.

”Jos haluamme saada jotain aikaan, tarvitsemme kuvia tai äänitteitä, joissa epäillyt käsittelevät huumeita tai puhuvat niistä”, Olivia huomautti.

Tanner vilkaisi Oliviana tympääntyneen näköisenä, ja Richard kiirehti selittämään:

”Olivia tarkoittaa, että tarvitsemme konkreettisia todisteita. Voisiko Bertilille piilottaa mikrofonin?”

”Ei tämä ole mitään leikkiä”, Tanner vastasi. ”Bertil vaa-

rantaa henkensä.”

”Ja me hukkaamme resursseja juttuun, joka ei ole edennyt viikkokausiin”, Richard huomautti.

Tanner huokaisi. ”Nämä tällaiset jutut vaativat sitkeyttä. Toisinaan kestää kuukausia ennen kuin voimme iskeä. Mikään ei kuitenkaan viittaa siihen, että tässä operaatiossa olisi odotettava niin pitkään. Itse asiassa olisi aika tyypillistä, että jotain tapahtuu nyt heti, kun olen lähdössä Dubliniin.” Hän vaiken hetkeksi mutta jatkoi heti, kun kumpikaan kuulijoista ei tarttunut hänen ilmoitukseensa. ”Olen menossa luennoimaan Euroopan laajuiseen poliisi-konferenssiin. Järjestäytyneen rikollisuuden tiedonantajien rekrytointi ja käsittely. Olen loppuviikon poissa, mutta kollegani ovat sillä välin täällä asemissa.”

Kokous oli päättynyt, miehet nousivat seisomaan.

”Luennoinnista puheen ollen, katsotko televisiosta *Jägerin vieraita*?” Richard kysyi muka ohimennen.

”Miten niin?” Tanner kysyi.

Richard ojensi selkänsä. ”Minut kutsuttiin kertomaan, miten nykypäivänä taistellaan jengirikollisuutta vastaan.”

Tanner kohotti kulmiaan. ”Gärdetin studiolleko? Lanko on siellä töissä vartijana.”

”Ei, Liljeholmeniin. Filmfabrikenin studiolle.”

Richard jaaritteli tulevasta tv-esiintymisestään, mutta Olivia ei enää kuullut hänen sanojaan. Filmfabrikenissa oli Martinin studio. Hän oli itsekin käynyt siellä kauan sitten, silloin kun Martin oli kuvannut *Quiz-Quistia*. Siihen aikaan he olivat olleet kihloissa, mutta häät peruuntuivat, kun auto-onnettomuus raa’asti jakoi Olivian elämän aiempaan ja myöhempään. Martin, joka ajoi autoa, pelastui turvatyynyn ansiosta. Olivia puolestaan sai vammoja, jotka eivät parantuisi koskaan.

”Aika palata tämän talon kattohuoneistoon.” Richardin ääni palautti Olivian takaisin nykyhetkeen. ”Minulla on huoneessani pino hommia odottamassa sinua.”

Olivia ei ollut huomannut keskustelun hiipumista. ”Voi, kiitos”, hän sanoi tiedostaen, ettei Richard juuri koskaan ymmärtänyt sarkasmia. Hän työnsi vauhtia pyörätuoliin ja pakotti katkerat muistot mielestään. Martin kuului meneeseen ja saisi siellä pysyä.

Pahamaineinen tv-juontaja Martin Quist pidätetään murhasta, ja uutinen räjähtää mediassa pommin lailla. Apulaissyöttäjä Olivia Oldenheim on yhtä järkyttynyt kuin koko Ruotsi, sillä Martin on hänen entinen kumppaninsa. Hän tietää, että mies voi olla holtiton – siitä kipeänä todisteena Olivia istuu vammautuneena pyörätuolissa. Mutta voisiko tämä todella tahallaan riistää jonkun hengen? Vaikka Oliviaa pidetään tutkinnan ulkopuolella, hän ei malta olla sotkeutumatta tapauksen selvittämiseen. Samalla hän yrittää narauttaa häikäilemättömän jengijohtajan, joka on kerta toisensa jälkeen livahtanut lain kourasta.

Poliisi etsii Martinin kadonnutta tyttöystävää. Onko hän kuollut, piileskeleekö hän vai onko taustalla jotain aivan muuta? Ja kuka on Martinin saamien salaperäisten viestien ja puheluiden takana?

MISTÄ KUKAAN EI ETSI on psykologisen intensiivinen rikosromaani. Östermalmin kiiltävistä julkisivuista lähiöiden karuun todellisuuteen ulottuva tarina on terävä, latautunut ja sitä on mahdoton laskea käsistään.

DOCENDO www.docendo.fi • 84.2

ISBN 978-952-850-139-8

